

KIS LAP

RONTÓ PALL. (Lásd a 175. lapon.)

A VÉN REMETE HÁZA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BENYITOTT s egy pillanatig elképedve állt meg a küszöbön. Csakugyan jól gyanította — dulakodás folyt odabent, még pedig iszonyu! Egy vadképü, izmos természetü gonosztevő épen e pillanatban földre teperte Várfalvit, ki már több sebből vérzett és eszméletlenül terült el a földön. A gonosz rabló épen bele akarta dölni kését áldozata mellébe, mikor Béla a küszöbön megjelent és hangosan fölsikoltott.

A rabló megrettenve ugrott föl és hátrafordult, de látva, hogy csak egy kis fiu van ott, vadul fölkaczagott s azt hitte, könnyen végez az élájult öreg emberrel és a gyöngö fiucskával. De máskép történt. Béla, látván, hogy a rabló meg akarja ölni az öreg Várfalvit, nem gondolt saját veszedelmével, hanem odaugrott s mikor a rabló feléje akart szurni, ő, más fegyvere nem lévén, a karján volt korcsolyát a szíjnál megfogta egész erejéből a gonosztevő fejéhez vágta. Maga is megdőbbsent, mikor az eredményét látta; az éles korcsolya épen halántékán találta a rablót s ez hangos kiáltással eszméletlenül rogyott a földre Várfalvi mellé.

Béla néhány pillanatig szinte kábultan állt ott, de aztán hirtelen fölrezzent, mert a rabló megmozdult. Ha fölugrik... bizonyosan megöli mindkettőjüket. Béla tehát nem sokat gondolkozott, hanem gyorsan az asztalhoz ugrott, melyen könyvei szíjjal összekötve feküdtek, fölkapta a szíjjat és erősen összekötözte a

gonosztevő kezeit, aztán előkeresett egy erős zsinort és összekötözte lábait is. Épen jókor, mert a gonosz e pillanatban fölnyitotta szemeit és föl akart kelni; de nem tudott mozdulni.

Várfalvi azonban még mindig eszméletlenül feküdt s Béla most rajta akart segíteni, locsolta vízzel, dörzsölte, de hasztalan. Belátta, hogy segítséget kell hívni s szaladt ki a kapu elé.

Kiáltására azonnal több ember oda-sietett s köztük Károly is, ki épen hazamenőben volt. Mindnyájan elképedtek, mikor a szobában a megkötözött rablót és az eszméletlen öreg Várfalvit egymás mellett feküdni látták. Béla nagy izgatottságában csak röviden magyarázta meg, mi történt s reszketve térdelt Várfalvi mellé.

— Istenem, talán meg is halt! kiáltá kétségbeesetten.

— Nem, nem halt meg, biztatá Károly. Ver a szive... csak elájult. Le kell fektetni s orvost hivatni. Fektesselek le, én sietek mamámhoz, ő legjobban fogja tudni, mit kell tenni.

A segítségül jött jó emberek közül néhányan fölkapták a dühösen ordító gonosztevőt és elvitték a börtönbe, kettő pedig fölemelte Várfalvit és ágyba fektette. Nem tartott sokáig, már ott volt a jó Bokrosné és vele az orvos is; Béla egészen föllélekzett, mikor meglátta őket.

— Oh, ugy-e megmentik, ugy-e segíteni fognak rajta? kérdé könnyes szemekkel.

— Légy nyugodt, kedves fiam, felelt Bokrosné, mindent megteszünk, amit lehet.

Az orvos, ki különböző szereket is hozott magával, ez alatt az ágyhoz lépett, s megvizsgálta a beteget, aztán így szólt:

— Sulyosan meg van sebesítve, de reményilem, fölgyógyul.

Várfalvi végre visszanyerte eszméletét s fölhyította szemeit. Amint körülnézett s látta az idegen arcokat, föl akart emelkedni, de nem bírt. Haragosan kiáltá:

— Mi ez? Mit akarnak? Hogy meretek idegenek idejönni?

Az orvos szeliden felelé:

— Én az orvos vagyok. Kérem, fekdjék nyugodtan . . . sulyosan meg van sebesítve.

— Megsebesítve? Hát mi történt velem. Ah igen . . . már emlékszem! Rabló tört be . . . hol van?

— Már el van fogva, szólt Bokrosné. Ne gondoljon többé rá, nincs már más baj, kedves szomszéd, csak az ön sebe. Mi ide jöttünk, hogy segítsünk, amiben lehet . . .

— Nem kell . . . senkitől sem kell segítség! szólt az öreg régi mogorvaságával.

— De igen, el kell fogadnia segítségünket, felelt Bokrosné szeliden, de határozottan. Ön sulyos beteg, csak a Gondviselésnek és a jó kis Béla bátorságának köszönheti, hogy még életben van.

— Bélának? Hogyan?

— Majd megtudja később, szólt az orvos. Most teljes nyugalomra van szüksége. Bekötözöm sebeit, aztán rendelek orvosságot.

Az öreg, ki annyi esztendő óta kerülte az embereket, még ebben a sulyos bajában sem tudott mindjárt beleszokni a gondo-

latba, hogy idegenek vannak a házában s még azok parancsolják, mit tegyen; türelmetlenül fölkiáltott ismét:

— Nem kell semmi, hagyjanak el!

— Azt nem tehetjük, míg nem gondoskodtunk mindenről, felelt Bokrosné. Kedves szomszéd, lássa, már csak a jó kis Béla kedvéért is meg kell engednie, hogy legyen itt valaki az ön ápolására. A kis fiu maga nem gyózná.

Az öreg fájdalmasan fölsóhajtott.

— Már látom, szólt végre, hogy csakugyan meg kell lennie. Bocsássa meg, asszonyom, hogy jóságát oly durván fogadtam, de lássa, én csakugyan olyan kiállhatatlan mogorva vén remete vagyok. Küldjön hát valakit aki ápoljon . . .

— Majd elküldöm öreg szakácsnőmet, Boris asszonyt. Benne megbizhatik, derék, hű cseléd; aztán majd átjövök én magam is többször.

— Oh, kegyed megszegyenit jóságával . . . igazán el nem fogadhatok ennyi áldozatot . . . aztán itt van Béla is . . . ugy-e, kis fiam, nem hagyod el öreg bácsidat, itt lész te is mellettem?

— Mindig, mindig! felelt Béla, könnyezve borulván a beteg aggastyánra.

— No no, az nem jó lenne, szólt közbe az orvos. Ez a fiucska gyöngö, vigyázni kell, nehogy tulságosan megéreltessék, kivált éjjel nem szabad virasztania.

Az orvos komolyan mondta e szavakat, de most nem igen figyeltek többé erre, hanem a beteg öreg ápolására gondoltak. Várfalvi, a beszélgetéstől kimerülve, ismét félig eszméletlenül fekdött ágyában s Bokrosné és az orvos gondos-

kodtak minden szükségesről, míg Béla sápadtan, aggódva ült az ágy mellett. Később aztán a jó szomszédasszony s az orvos hazamentek s nemsokára átjött az öreg Boris asszony, ki Bélát aludni küldte és maga virrasztott a beteg mellett.

Másnap és azután mindennap többször eljött az orvos s átjött Bokrosné is; a jó emberek segítségére szükség is volt, mert a szegény öreg valóban nagyon rosszul volt. Eszméletét visszanyerte ugyan s maga is belátta, mily súlyosan beteg; elmondatta magának, hogy történt megmentése Béla által, miként kockáztatta a kis fiu saját életét. Mikor az orvos ezt elbeszélte, Várfalvi mélyen elgondolkodott, de nem szólt semmit.

Az öreg sokkal tovább élt mogorva remete életet, hogysem egykönnyen bele szokhatott volna abba, hogy most idegenek járnak-kelnek körülötte, és intézkednek az ő házában. Bármily jósággal bántak vele, látszott, hogy nem szereti őket maga körül látni; türelmetlenkedett, dörögött s csak akkor nyugodott meg, ha Béla ott volt mellette. Béla tehát nem ment az iskolába sem, hanem éjjel-nappal ott volt az öreg mellett és ápolta gyöngéd szeretettel.

Nem ritkán már késő éjjel volt s Béla még mindig ott ült a beteg ágya mellett; az öreg nem tudott aludni s Béla felolvastatott neki, órákon át, úgy hogy sokszor majd kiesett a könyv kezeiből, annyira kimerült. De ő maga ezt nem igen vette észre, nem gondolt rá, csak arra törekedett, hogy a szegény beteg öreg szomorú óráit enyhítse.

Egyszer, midőn ismét így felolvastott

Várfalvi hirtelen félbeszakította és így szólt:

— Kedves fiam . . . én még meg sem köszöntem neked, amit érettem tettél. Az orvos elmondott mindent, tudom, te menttetted meg életemet. Ne gondold, hogy háládatlan vagyok és kevésre becülöm tetteidet. Nem mintha félnék a haláltól . . . már öreg ember vagyok, kevés van hátra életemből . . .

— Oh bácsikám, kedves bácsikám, szólt Béla könyezve, ne beszéljen így! . .

— No, mit sirsz, bohó gyermek? Hiszen ha meghalok, jobb dolgod lesz, gondoskodom rólad.

— De én nem akarom, én a bácsival akarok élni! szólt Béla és az öregre borult.

Várfalvi bágyadt szemeiben sajátságos fény ragyogott; gyöngéden megölelte a fiúcskát s így szólt:

— Hát igazán szereted öreg nagybátyádat, a mogorva vén remetét, akit minden ember gunyol és kerül?

— Oh igazán, szivemből!

Az öreg sokáig merően nézett a fiúcskára s könnyesepp lopózott szemeibe. Aztán meghatottan szólt:

— Gyermek, te nem tudod, mit tetél velem! Megfogadtam, hogy teljes életemben gyűlölni fogok mindenkit s husz esztendő óta meg is tartottam fogadásomat, kerültem a világot. Boldogtalan voltam s azt hittem, soha sem is leszek többé boldog, mert soha senkit sem fogok szeretni és engemet sem fog szeretni senki. Most pedig mást kezdek gondolni . . . no, majd meglátjuk! Olvass tovább!

(Folytatása következik.)

AZ IBRIK-CSALÁD ESTÉLYE.

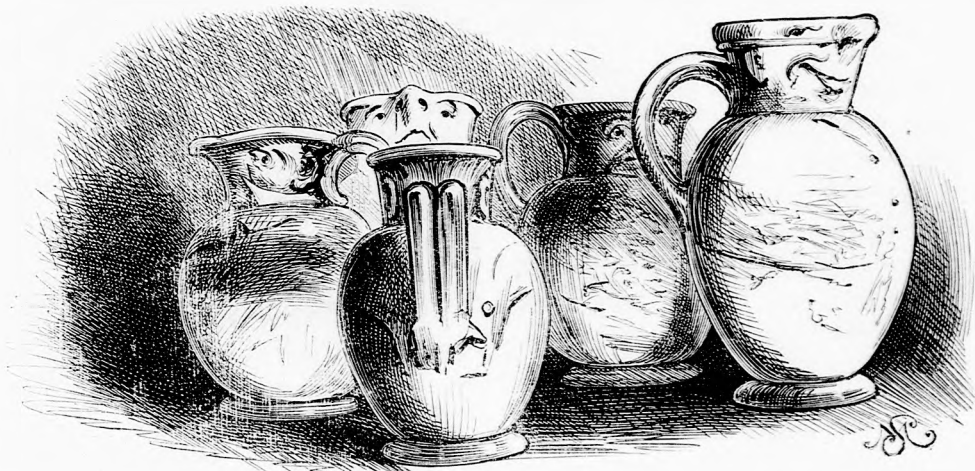
— Tréfás mese, nyolez képpel. —

OL volt, hol nem volt, egyszer valamikor és valahol volt egy régi, nagyon régi ház, ebben a házban pedig egy régi pohárszék. És amilyen régi volt a pohárszék, épen olyan régi volt minden, a mi rajta és benne volt; de mégis legeslegrégibb volt az az öt ibrik, mely a

pohárszék aljában becsukva, csöndesen szundikált.

Sok, sok esztendeig szundikáltak már ott csöndes békességben, senki sem háborgatta őket. Hajdanában, nagyon régen, nem ilyen nyugalmas volt az életük; akkor majd minennap ott pompáztak az

... VÁRTÁK MI FOG TÖRTÉNNI (Lásd a 166. lapon.)

asztalon s az egyikben kávé, a másikban tejszín, a harmadikban tea, a negyedikben csokoládé és az ötödikben méz volt, mikor vidám társaság ült az asztal körül, jó izüen ozsonnázva. Akkor a ház gazdája és asszonya még fiatal volt, sok vendég járt hozzájuk; de lassacskán multak az évek, a fiatalokból öregek lettek, nem volt többé kedvük a mulatozásra, inkább csöndeskén üldögéltek. És így az ibrikék mindinkább ritkán kerültek az asztalra, végre pedig

bezárták őket a pohárszék aljába és elő sem vették többé.

Már most mit csináljon a szegény ibrik, ha esztendőig be van zárva, még pedig teljes sötétségbe? Mert a pohárszék aljába legfeljebb a kulcslyukon hatolhatott be egy kis fénysugár, de a mellett bizony az orráig sem láthatott senki. Az öt ibrik tehát eleinte unatkozott, panaszkodott; de a panasz nem használt semmit s végre is beleuntak, elhallgattak;

aztán csöndesen vártak, vártak, a hosszas várakozásban elálmosodtak s utoljára szépecskén el is aludtak.

Meddig aludtak így, én igazán nem tudom s azt hiszem, ők maguk sem igen tudták. És még tovább aludtak volna, mert az efféle porcellán-ibrik olyan, mint valami lusta iskolás gyermek, ha egyszer elaludt, alig ébred föl a maga emberségéből.

Egy napon azonban valami rendkívüli dolog történt. A kávé ibrik fölébredt. Valami zajt hallott s erre riadt föl. Nem állok jót érte, hogy megint el nem aludt volna; de amint egy pillanatra fölnyitotta szemét, roppant meglepetésére azt látta, hogy teljes világosság van körülötte; a pohárszék ajtaja félig nyitva volt.

De már erre a nagy csodára egészen kiment az álom ibrik barátunk szeméből. Örömben oldalba ütötte mellette bóbiskoló társát, a tejeles ibriket és így szólt:

— Ébredjétek, ti álmos

... FÖLKEREKEDETT ÉS KIMENT.

(Lásd a 167. lapon.)

táskák! Valami nagy dolog készül!

Fölébredtek mindnyájan s persze szintén örültek és csodálkoztak, aztán nagy kíváncsian várták, mi fog történni. (Lásd a képet a 165. lapon.)

Várták, sokáig várták, de hiába. Nem történt semmi.

Lassanként beleuntak a várakozásba, mert hát az ibrik megunja a hosszas

várakozást. Láttatok már unatkozó ibriket? Megvallom, én még nem láttam, de aki nekem ezt a historiát elbeszélte, azt mondja, hogy ő látta az egész dolgot. Tehát, akár hiszitek, akár nem, így történt aztán tovább.

Mikor már sokáig hiába vártak, a kávé ibrik boszusan így szólt:

— Ugy látszik, hiába reméltük, hogy kivisznek megint az asztalra. De hát akkor minek nyitották ki az ajtót? Ez csunyaság, így rászedni minket!

— Igazad van! szólt a tejeles ibrik. Olyan jól szundikáltunk, most fölébresztettek s

... ROSZ VÉGE LESZ! (Lásd a 171. lapon.)

legalább két hétig nem fogok tudni elaludni, úgy kiverték szememből az álmot.

— Nekem is! szolt a csokoládés ibrik.

— Már most mit csináljunk?

— Az ám, mit csináljunk! sóhajtott a tejfölös ibrik.

Gondolkoztak, mélyen, sokáig gondolkoztak s végre a mézes csésze, mely eddig még hallgatott, megszólalt:

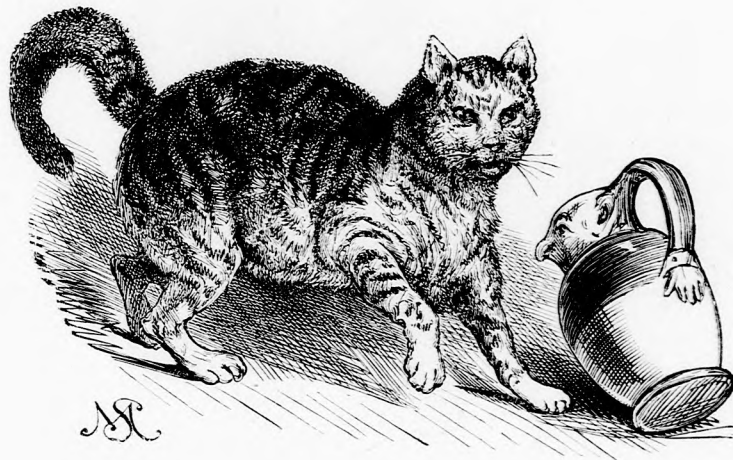
— Tudjátok mit? Rendezzünk mi magunk mulatságot! Hivjunk vendégeket.

— Jó lesz! Nagyon jó lesz! kiálták mindnyájau.

— És kiket hívunk meg?

— Majd meglátjuk. Valamelyikünk induljon utra és hívjon vendégeket. Persze, csak tisztességes vendégeket, akikkel becsületet vallunk. Ki vállalja magára?

— Elvállalom én, felelt a kávé ibrik

... UDVARIASAN MEGHAJTOTTA MAGÁT. (Lásd a 171. lapon.)

— Hajdanában ugyis én jártam legtöbbit a világban, én tudok legtöbbit. Ti készítetek el mindent, hogy szegyenben ne maradjunk.

— Jól van. Tehát indulj rögtön!

A kávé ibrik fölkeredett és kiment, (Lásd a képet a 166. lapon.) De mielőtt kiment, körülnézett, nincs-e mindjárt bent a pohárszékben valaki, akit meg lehetne hívni. Csakugyan talált is. Egyik sarokban ott állt, szintén régóta elfeledten, egy por-

cellán-figura; valami királyt vagy herceget ábrázolt, vagyis inkább porcellán király volt, akit a porcellán ibrik tartozott tiszteletben tartani.

— Illik, hogy meghívjam, gondolá a kávé ibrik. Hiszen azonfölül, hogy király, még szomszédunk is, velünk együtt volt idezárva esztendők óta. Aztán nagy tisztesség is lesz, ha egy király lesz vendégünk.

(Folytatása a 170. lapon)

NAGY ÚT.

Bal kezjén batyucska,
 Jobbjában egy szörnyű,
 Magánál magasabb
 Hatalmas esernyő;
 És elmozsina

Gyánút egy nagy, sárga
 Navancsot szorítva
 Juliska csak várja,
 Hogy mikor indulnak
 A messze utra már?

Hiszen, ha jól tudja,
 Az idő délre jár.
 Hát hova utaztok
 Juliskám, anygátom?
 »Ó, szőlőben messziye!

Azt med sze mondhatom!
 Ott van az, a hol méd
 Nem jéltem szobaszem:
 A mi nagy teliménet
 A talszó véddiben!«

(Folytatás a 167. laphoz.)

Illedelmesen odalépett tehát és így szólt:

— Fölséges ur, ha meg nem sérteném, bátorkodnám meghívni egy kis mulatságra, melyet én és testvéreim ma este rendezünk.

A porzellán-király kegyesen mosolygott.

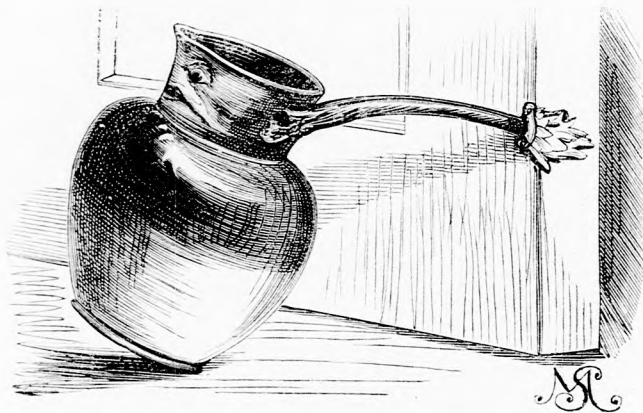
— Ah, mulatságot rendeztek? mondá. Nagyon okos gondolat. Ugy is már régóta

unatkozunk ebben a sötét börtönben. Szívesen elfogadom a meghívást.

A kávé ibrik meghajtotta magát és odább ment.

— A kezdet nagyon jó volt, szólt magában. Remélem, találok több jóra való vendéget is, testvéreim meg lesznek elégedve.

Kiment és lassacskán haladt előre, szem-fülesen kémlelődvé és körülnézgetve. A mint így tovább haladt, nemso-

... LESTE A VENDÉGEKET. (Lásd a 172. lapon.)

kára eljutott egy sarokba, ahol egy ócska nagyon nagyon ócska cipő állott.

— Ezt talán szintén meghívhatnám, gondolá. Ugy látszik, előkelő régi családból való.

Épen amint közelebb lépett, a cipőből egy iczike-piczike, furcsa alak emelkedett ki félig. Nagyon öreg, tisztos kis asszonyságnak látszott; biz' én nem tudom, mi fajta tündérek közül való volt, de annyi bizonyos, hogy ott lakott az ócska cipőben s kitekintve lakásából, így szólt:

— Ki jár itt? Ki zavarja nyugalmamamat?

— Bocsánatot kérek, én vagyok, a kávé ibrik, amonnan a pohárszékéből. Ma este mulatságot rendezünk, fényes társaságot hívunk meg s nagyon örülnék, ha kegyed is vendégünk lenne.

— Mulatságot rendeztek? szólt az öreg anyóka csodálkozva. Nem nektek való dolog az.

— Micsoda? Nem nekünk való? szólt a kávé ibrik sértődve. Szeretném tudni miért?

— Mert ti arra valók vagytok, hogy mások mulassanak s ti szolgáljatok. Azt tanácsolom, menj szépen haza és ne törd a fejedet olyan dolgon, amihez nem értesz. Én nem megyek a mulatságtokra.

— Amint tetszik, felelé a kávé s ibrik fitymálólag. Megleszünk ugy is.

— Rosz vége lesz, meglássátok! inté az anyóka. (Lásd a képet a 166. lapon.)

A kávé s ibrik haragos és megvető pillantással elfordult, aztán odébb ballagott, mialatt így dörmögött magában:

— Ez bizonyosan valami gonosz boszorkány! Irigykedik, hogy mások jól mulatnak. Engem ugyan meg nem ijesz! Találok én jóra-való vendéget, aki szívesen eljön.

Csakugyan talált is csakhamar egy csizmahuzót, mely szívesen fogadta a meghívást és nagyon örült, hogy lesz alkalma táncolni. A kályha mellett unatkozó lapát meg piszkafa szintén megigérték, hogy elmennek, ugy szintén az ajtó mögött álló vizes kancsó, valamint az ablakról a virágos cserepek is.

— Ez ám a derék, gondolá a kávé s ibrik; egész virágos kert lesz a termünk. Csak tánczosokról és muzsikáról kell még gondoskodnom.

Épen amint ezt mondta, valami ismerős hangot hallott az egyik zugból. Oda-

sietett s látta, hogy három kis egérke játszadozik ott egymással.

— Jó reggelt kívánok, kedves barátim, szólítá meg őket. Mint látom, jó kedvetek van, vidám gyerekek vagytok, épen ilyenekre van szükségem.

— Hogy-hogy? Minek? kérdék az egérkék kíváncsian.

— Mulatságot rendezünk s tánczosokra van szükségünk. Ti, ugy látom, szerettek táncolni s nagyon örülnénk, ha eljőnétek estélyünkre.

— Oh szívesen! Ott leszünk! felelték az egérkék.

Ibrik barátunk meglegedve ballagott tovább s törte a fejét, hol találjon muzsikust, aki majd huzza a csárdást a tánczosoknak. Ez persze nem volt könnyű dolog, mert cigány-banda nem vol közel, de meg azt hiszem, hogy talán el sem ment volna akarmelyik cigány-banda az ibrik-bálba játszani.

Ami ibrik barátunk tehát mélyen elgondolkodva nézegetett körül, midőn egyszerre egy nagy négylábu állatot látott maga felé közeledni. Ez nem volt más, mint a czirmos czicza. Udvariasan meghajtotta magát előtte (Lásd a képet a 167. lapon) és meghívta a mulatságra.

A czicza eleinte gunyosan így felelt:

— Oh, az gyönyörű mulatság lesz, képzelem. Tudok én annál okosabb és

... A KIRÁLY MÉLTÓSÁGGAL
KÖSZÖNT. (Lásd a 173. lapon.)

kellemesebb időtöltést is. Én bizony nem megyek.

— Nagyon sajnálom! Pedig nagyon szép társaság lesz együtt. Ott lesz a porcellán király, a vaslapát, a virágcserepek aztán három szép kis egérke . . .

— Ah, igazán? szólt a cizca hirtelen nagyon nyájas hangon.

— Igazán bizony. Még csak az a bajom, hogy muzsikust nem tudok hol találni.

— Azon ne búsulj, elmegyek én és majd muzsikálok. Oh, én tudok ám hegedülni, meglásd mily jól fogom huzni talp alá.

— Ez pompás! Így hát minden rendben van s most sietek haza, hogy készüljünk vendégeink fogadására.

Nagy örömmel ment haza s testvérei is örültek, mikor elbeszélte, milyen ügyesen végezte föladatát. Azután hozzáfogtak a készülődéshez s mire a multság órája ütött, minden készen várta a vendégeket.

— Most aztán rajta legyünk, hogy estélyünk becsületet valljon, szólt a teás ibrik. Ugy legyen minden, mint igazi uriházaknál szokás. Valamelyikünk álljon az ajtónál, hogy az érkező vendégeket bejelentse.

— Megyek én, szólt a teás ibrik.

Mindjárt föl is kerekedett és odaállt az ajtó elé. Karját, melyet különben oldalához támasztva szokott volt tartani, ezuttal kiegyenesítette s az ajtót tartva leste a vendégeket. (Lásd a képet a 170. lapon.)

Nemsokára szépen sorjában érkeztek a meghívottak s a teás ibrik alig győzte az ajtót nyitogatni. Ilyen fényes ünnepély soha sem volt még az ócska pohárszékben; a szomszéd butorok, a ruhás szekrény, az ágy, a nagy asztal irigykedve néztek, míg az öreg pohárszék, mely már különben is büszke volt, most még gőgösebben nézett szét butortársaira s örült az ibrik-család szerencsés gondolatának.

A cizca, mint a muzsikushoz illik, leghamarábbérkezett meg és figyelmesen nézett körül, aztán le-

ült és meghangolta hegedűjét. Nem sokára azután megérkezett a három egérke is. De ezek, amint a cizcát megpillantották, ijedten megálltak az ajtóban.

— Kérem, kérem, tessék beljebb kerülni, biztatá őket a kávé ibrik. Mindjárt kezdődik a táncz, csak még a porcellán király ő felségét várjuk.

... RÁHUZTA A CSÁRDÁST.
(Lásd a 173. lapon.)

— Hm, bajos lesz, bajos lesz, szólt az egyik egérke. Az a muzsikusz... az nem épen jó barátunk.

— Oh dehogy! Az nagyon derék legény, ismerem jól. Ne féljetez semmitől.

— No, hiszen talán csak tud annyi emberséget, hogy nem támad meg ilyen szép társaságban, szólt a második egérke.

— Én is azt hiszem, szólt a harmadik.

Ezzel bementek.

Nemsokára megérkezett a porcellánkirály is, akit különösen nagy tisztelettel fogadtak. A csokoládés ibrik, mint

legtekintélyesebb, messzire elébe ment s mélyen meghajtotta magát; a király méltósággal köszönt (L. a képet a 171. lapon), aztán elfoglalta a számára kijelölt diszheletet.

— Uraim és hölgyeim, szólt a kávéz ibrik, kezdhetjük a tánczot. Szóljon a zene!

A czicza eddig nyugodtan ült ott a sarokban s úgy tett, mintha semmivel sem törődne; pedig lopva ugyancsak pislogott az egérkéek felé, sőt néha-néha úgy látzott, mintha ugrásra készülne; de aztán így szólt magában:

— Nem, még várni kell... nagyon közel vannak az ajtóhoz s még félnek... majd később nem fognak annyira vigyázni magukra.

Elővette tehát hegedűjét és ráhuzta a jó magyar bokázó csárdást, (Lásd a képet a 172. lapon.) Ti persze azt mondjátok, hogy bizony inkább csak nyávogott talán; de már én csak úgy mondom, ahogy hallottam és annyi bizonyos, hogy a vendégek azonnal tánczra kerekedtek és széles jókedvvel járták a lassut is, a frisset is.

Az egérkéek is csakhamar elfelejték, hogy nekik csak akkor szabad tánczolni, ha nincs otthon a macska; jó kedvük volt,

nem gondoltak többé semmivel, csak a mulatsággal.

Jó ideig tartott a táncz, míg végre kissé belefáradtak s a szünóra alatt megpihentek. A három egérke is pihent, lihegve és egészen kimelegedve a sok táncztól. (Lásd a képet ezen a lapon.) Ekkor a czicza letette a hegedűt s így szólt magában:

— Most már itt az ideje!

Egyetlen ugrással ott termett az egy rakáson ülő egérkéek mellett s egyet a jobb lábával, a másikat a bal lábával, a harmadikat a fogaival ragadta meg. Az egérkéek szörnyű rémülettel segélyért kiáltottak s az ibrikek siettek is oda, míg a többi vendégek ijedten hazafutottak.

— Ne merd bántani őket! Ereszd el! kiálták az ibrikek s mint jó házi gazdákhöz illik, meg akarták védeni vendégeiket.

... A HÁROM EGÉRKE PIHENT.

De már későn volt. A cizca gyorsan agyonharapta az egérkéket, aztán az ibrikék ellen fordult, s feldöntögette őket, úgy hogy mind összetört, meghalt. Csak a cizcának volt haszna, mert jóízűen megette a három egeret.

— Mondtam, rosz vége lesz, mikor valaki olyanba fog, ami nem neki való, szólt az öreg anyóka az ócska czipőben.

Másnap reggel pedig a szobaleány így szólt:

— Uram Teremtőm! Tegnap nyitva felejtettem a pohárszéket, a macska be ment és mindent összetört.

Persze, a szobaleány nem tudta, mi történt, talán el sem hinné, ha megmondanám neki.

MEGMONDOM A MAMÁNAK!

— Egy kis intés, Klári nénitől. —

ANYSZOR hallom kis fiuktól, kis leányoktól e szavakat: »megmondom a mamának!«

És mit mondtok meg a mamának?

Oh, nagyon sokat és sokfélét, reggel, este, a nap minden órájában.

De azt mondjátok-e neki, amit kell mondani és nem mondtok-e gyakran olyasmit, amit a jó mama inkább szeretne nem is hallani? Nincs-e mindig százféle panaszotok, vádaskodásotok, amivel a szegény mamát kinozzátok?

Laczi földhöz vágta kis öcssét, mert ez a nyelvét öltögette rá; Ilonka szalad: »megmondom a mamának!«

Mariska nem tudta a leczkáját, a tanitónő megpirongatta; testvére siet: »megmondom a mamának!«

Egy-egy széttépett irka, eltört bábus efféle csekélység miatt rögtön hallom: »megmondom a mamának!«

A szolgáló, ki csak most jött be faluról, még félénk, ügyetlen; poharat tör, roszul tisztítja a ruhát, megtépi a kis leányok haját, mikor fésüli őket. És ez mind arra való, hogy meggyötörjétek vele a mama fülét, hogy vádaskodjatok.

De hát telhetik valakinek öröme abban, ha büntetést idéz föl másra?

Ismerek egy igen jó mamát, aki megbünteti azt, aki holmi apró csinyt követett el; de megbünteti azt is, aki árulkodott, sőt ezt talán még szigorubban. Ebből persze épen nem az következik, hogy a komolyabb, nagy hibákat, bajokat szintén el kell titkolni a mama előtt; csak az, hogy nem kell őt zaklatni hiábavalóságokkal, nem szabad igaz ok nélkül haragját földidézni másokra és szomorú órákat szerezni neki magának is.

Inkább azt kell megmondani a mamának, ami örömet szerez neki. Ha Mariskát megdicsérte a tanitónő s ő maga szerény, nem dicsekszik, mondjátok meg a mamának; ha Jenő jószívűen segített szegény pajtásán s megosztotta vele havi pénzét, ha megmagyarázta a kisebbnek a nehéz leczkét, mondjátok meg a mamának. Meglássátok, ha efféléket mondtok neki, egészen másképp fogadja, mint azokat a hiábavaló panaszokat.

És azután még valamit mondjatok meg a mamának: azokat a hibákat, melyeket magatok követtetek el, még pedig leginkább az olyanokat, melyeket más nem is tudhat. Mert higyétek el, a hiba elhallgatása, legtöbbször épen olyan bűn, mint a

hazugság
mást, ak
ezért ke
hanem a
godt, tis
tok min

És
bajotok
meg ő
duzzog
kérdés

»sem
valami
micsod
mert ő

M
azt, h
sokfél
merül
ölelés
ti ma

tok a
a jót,
fogto
köze
sodo
de t
hogy

man
mor
meg
nem

hazugság és sokszor nagy bajba keverhet mást, aki egészen ártatlan. De nemcsak ezért kell saját hibáit megmondani, hanem azért is, mert csak így lesz nyugodt, tiszta lelkiismeretetek, csak így fogtok mindenkinek bátran szemébe nézhetni.

És mondjátok meg a mamának, ami bajotok, kivánságotok van; mondjátok meg őszintén. A mama nem szereti, ha duzzogva, szomorkodva jártok-keltek s a kérdésre, hogy mi bajotok? azt felelitek: »senmi!« A mama jól látja, hogy van valami baj, ha nem tudja is rögtön, micsoda. Ezt meg kell neki mondani, mert ő tud legjobban segíteni.

Még valamit megmondhattok neki: azt, hogy szeretitek. Mikor a jó mama sokféle gondjai, kötelességei között kimerül, derítsétek föl szerető szóval, meleg öleléssel s meglássátok, ő is boldog leszi magatok is.

Jön majd idő, mikor megbánhatnátok a rosszat, amit a mamával tettetek s a jót, amit tenni elmulasztottatok. Nagyra fogtok nőni, nem lesztek többé a mama közelében, menetek kell, a hová az élet sódor. És ekkor megjönnek az igazi bajok, de többé nem fogtok azzal szabadulhatni, hogy: »megmondom a mamának!«

Igen, mondjátok meg mindent a mamának, amit meg kell mondani. Ugy mondjátok meg, hogy ne legyen okotok megbánásra, mikor a jó, szerető mama nem lesz többé veletek!

RONTÓ PALI.

(Képpel a czimlapon.)

RÉG nem láttuk Rontó Palit,
Rég nem volt hozzá szerencsénk;
Hát gyerekek, ha most nála
Megint látogatást tennék? ..

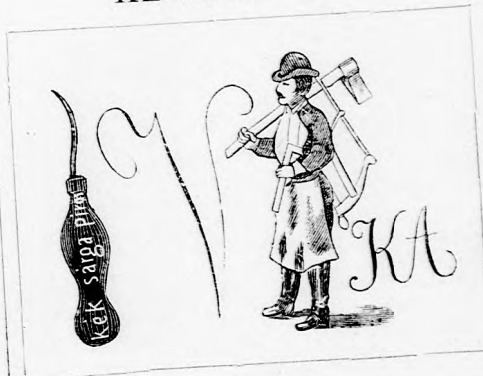
Ni, ott hever a pamlagon
Az időt elheverészi;
Egy könyvet már szét is tépett,
Most a nagy albumot nézi.

Nézi, nézi, addig nézi,
Mig a haszontalan fattyja
Azt a pompás, drága kötést
Bepiszkolja, szétszaggatja.

Pedig ki gondolná róla?
Arcza oly szendének látszik!
Ha föltekint, a szemében
S kedves ajkán mosoly játszik!

Csak szoritanák munkára,
Csak úgy el ne kényeztetnék! ..
Meg is változna tudom, ha
Tanítója én lehetnék! ..

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVIII. köt. 8-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

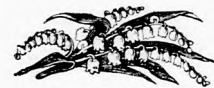
„Czitrom“.

Helyesen fejtették meg: Rin-
ger László, Demetzky Aranka, Kohn Sándor,
Wieland Aladár, Fried József Gutman Leó, Kepf
Irénn, Wagner Emma, Auer Albert, Heidlberg Sándor,
Jakobei László, Hirsch Anna, Lujza, Sebő és
Józsi, Steuer Géza, Kutrovich Ella, Rétay Sándor,
Legény Lajka, Kriszhaber Mór, Wieland Olga
és Arthur, Klein Czéza, Lamáts Sándor, Berger
Sándor és Mandl Izidor, Burger Ernő, Kövér
Lajos, Nedeczky Olga, Beöthy Leczika, Gutman
Klementina, Kolossa Kálmán, Ferencz Géza és
Imre, Császár Géza, Patzauer Janka és Sándor,
Beer Gyula és Lajos Fekete Ödön és Pál, Hof-
bauer János, Minich Samu, Vörös Nándor, Koller-
rich Margit és Béla, Prandtner Hermína, Szily
Margit, Drahanovszky Géza és Gyula, Brust
Emma és Béla, Balsay Anna és József, Szalacsy
Gizella, Schweiger Róza, Anna és Ödön, Sárközy
Tihamér, Weisz Ödön, Berzeviczy Lujzanna, Kre-
mer Jóska, Seydl Jenő, Szabó Irma és Berté,
Gillyén Jóska és Sándor, Jóska Mártha, Szlávik
Mariska, Viczián Mariska, Gizi, Géza és Berezi,
Jezovits Ilona és Kálmán, Vámosy Zoltán, Lazars-
feld Gusztika, Fazola Aranka, Szász Anna és
Antalka, Beszedits Gizella, Feketeházy Péter,
Dienes Gábor és Károly, Herdliczka Károly, Csá-
vossy Melanie, Gizuska és Ignác, Trummer Tam-
ás és Antal, Schwarcz Benő, Babics Margit,
Dózsa Dániel, Straszburger Malvina, Olivia és
Emil, Poszvek Olga és Nándor, Csukássy Jenő,
Schmidt Janka, Hallasy Margit, Lillin Károly,
Dusárdy Etel, Márkus Béla, Reichenfeld Frida,
Hermann Elemér, Herczfelder Palika, Ihász Sa-
rolta és Irma, Ékes Irma, Seidner Adél és Gizella
Schönfeld Berta, Lenkei Katinka, Monzpart
Pisti, Juhász György, Todorovics Klemi és Kati-
cza, Badics Ilona, Molnár Hajnalka, Nyiri Kata
és István, Kolos Jenő, Stein Rikhard, Lichtnekert
Ida, Mészáros Rózsa, Beer Klótild és Olga, Sras-
ser Paula és Róbert, Büchler Szidónia, Hermann
és Armin, Várady Emília és István, Deutsch Zol-
tán, Simonics Géza, Friedmann Gyula, Fodor
Pál, Zakó Emma, Nagyperkátai izr. iskola ta-
nulói, Mendl Hermína, Miklós és Jakab, Hanvay
Mari és Erzsike, Csáky Natália, Malonyay Irma,
Kovatsis Kálmán, Hecht Szerén és Salzberger
Esta, Stratzinger Janka, Strasser Aladár és Ottó,
Auer Imre, Kun László, Marcsekényi Ottmár és
Emil, Pálffy Zsuzsa és Pista, Bendik Etelke, Fe-
kete Rózsa, Jolán és Ida (sajátkezű irást kívá-
nok! F. b.) Molnár Feri, Reich Jenny, Berger

Mariska, Gangel Gizella, Ungvár Lujza, Fried-
mann Janka, Róza és Nándor, Szentkirályi László,
Bodendorfer Terka és Géza, Lion Juliska, Hittler
Gizella, [Herzl Jenő és Hugó, Ramharter Mag-
dolna, Leitner Béla, Psik Andor, Cohn Gizella,
Salzer Eugénia, (Forgó bácsi kis hívei magyarok,
magyar aláírást is vár tőlük, nem idegen nyelvű
névjegyet, F. b.) Brüll Mór (neked is szól az
előbbi üzenet, F. b.), Fleischman Jolán és Iván,
Staubert Józsi, Reichenfeld Adél, Bogyay Kor-
nél, Fränkl Irén, Tihanyi Albert, Doroghy Kor-
nélia, Horváth Dezső, Wolheim Sarolta, Brokés
Jóska, Dukesz Lajos, Györki Sándor, Brüll Zsófia,
Papik Sarika, György Tibor, Balog Matyó (ez
leánynevű F. b.) Bickel Angéla és Irén, Helt
Elemér, Rosenberg Emil, Bernát Szeréna, Hollós
Ilonka és Dezső, Holzwarth Irén és Viktor,
Arany Irén, Balla Kálmán, Zajzon Irma, János
és Ferencz, Gombos Janka és Kálmán, Hajnal
Jolán, Hirsch Aranka és Gyula, Svastics Szilárda,
Szakady Ilona, Héder testvérek, Meisels Arthur
és Lajos, Stiller Margit és Klárka, Nunkovics
Vilma és Pista, Weiszberger Paula, Falkenheim
Józsa, Scherer Anna és Rezső, Dienes Lenke,
Schwendenwein Ilona, Adler Ernesztina, Weigl
Mariska, Lábdy Ákos, Müller Róza és Berta,
Löwy Gizella, Bak Hermína, Ilonka és Viczuska,
Temesváry József, Hajós Ilona, Weisz Béla, Róth
Irma, Mühlberg Melánia, Elza és Rikhard, Fasco-
Moy Margit, Anyos Flóra, Novák Aladár és Ele-
mér, Móczár Margit, Roszner Pista, Geöcze Anna,
Moór Margit, Hegedüs Loránt, Jurenák Erzsike
és Gyula, Baghy Amália és Misi, Frantz Gyula és
Miklós, Netter Vilma, Poór Feri, Steiner Elvira,
Gruber Aladár, Szentirmay Béla, Reich Bóza és
Oszkár, Hecht Gabriella és Adó, Krámer Károly,
Malatinszky György, Marosy Kornélia, Moesz
Emília, Tauszik Dezső, Deutsch Arthur, Mosko-
vitz Miksa és József, Kovács Ilonka, Maderspach
Sándor és Ferencz, Török Julianna, Csopey Já-
noska (sajátkezű irást kívánok! F. b.) Szentki-
rályi Palika, Kintzig Janka, Kricsa Oszkár, Wanke
Izabella, Schlichter Ella és Simon, Steiner Klára,
Rosenthal Ella és Jenő (sajátkezű irást kívánok!
F. b.) Paczka Anna és Margit, Kircz Ilka és
Oszkár, Bokor testvérek, Ruisz Teréz és Antal,
Preisz Mór.

*

A »KIS LAP« XVIII. köt. 7-ik számában
közölt rejtvény megfejtését utólag még beküld-
ték: Novák Aladár és Elemér, Anyos Flóra,
Móczár Margit, Kovacsics Etelka, Kricsa Oszkár,
Schulhoff Lajos, Karpelesz Minna.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz, Athenaeum-épület.
Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.